

ПРОЛОГ

ГЛЯСС

Волога й холод квітневого ранку обступили Глясс. Її ліва рука лежала на ручці пошарпаної валізки зі штучної шкіри, а права – на поруччі хитких сходів океанічного велета, що чекав відплиття до Європи коло пристані Бостона. Люди метушливо сунули причалом, а вода сердито билася об його стінку. У повітрі відчувався пронизливий нудотний сморід – суміш запахів горілої смоли та зіпсованої риби. Глясс закинула голову і розглядала, примруживши очі, смуги череватих хмар, що скупчилися над масачусетським берегом. Дрібний дощик намагався пробитися крізь тонкий плащ, що огортав неймовірно худі ноги дівчини. Їй було сімнадцять, і вона була на дев'ятому місяці вагітності.

Лунали прощальні вигуки, тріпотіли на вітрі білі хустинки. Прокинулись і загуділи мотори. Посеред схвильованого людського натовпу, що зібрався на причалі попрощатися з родичами та знайомими, стояв малюк.

Сміючись, він здійняв руку й тицьнув пальцем у сіре небо – високо вгорі серед солоного вітру, наче папірці на параді до Дня незалежності, витанцьовували чайки. Цей невинний жест так зворушив Глясс, що її рішення залишити Америку мало не похитнулося. Проте пароплав видав меланхолійний гудок і відчалив, набираючи швидкість. Його ніс рішуче втиснувся у воду. Глясс повернулася спиною до материка. Вона ніколи не дивилася назад.

Протягом наступних днів пасажери часто бачили дівчину, яка стояла на носі розгойданого корабля, притискаючись великим животом до поруччя і не зводячи очей з моря. Глясс уперто терпіла зацікавлені погляди й перешіптування. Ніхто так і не наважився з нею заговорити.

За тиждень після того, як вона назавжди полишила Америку, Глясс відчула на язиці солоний присмак морських водоростей, а ополудні восьмого дня нарешті прибула в Старий світ. Кілька наступних годин дівчині здавалося, що земля під її ногами хитка. Вона багато разів телеграфувала з корабля Стеллі, повідомляючи, що прямує у Візібл, де хоче пожити певний час. Старша сестра, котру Глясс бачила востаннє ще маленькою дівчинкою, а останній лист від якої отримала щонайменше чотири тижні тому, на жодну телеграму не відповіла. Та назад шляху не було. Глясс здолала тисячі морських миль не для того, щоби вертатися – безрезультатно, та ще й на останньому місяці вагітності.

На решту шляху потрібен був день та ще півночі. Дівчина прямувала залізницею на південь, у зворотному напрямку – потягами, які ставали щораз коротшими,

повільнішими й менш зручними. У ландшафті за вікном поїзда ніщо не нагадувало Глясс про Америку. В Америці небо було широке, горизонт чи зовсім безкрай, чи обмежений гірським хребтом – нездоланим, засніженим, – а річки здавалися повільними безбережними потоками. А тут, що далі від морського берега, то більш скоцюрбленою ставала земля. Наскільки сягало око, геть усе – глазуровані снігом ліси, заціпенілі від морозу пагорби і гори з селами й містами поміж ними, весь цей іграшковий краєвид, навіть найширші річки в своїх руслах – усе видавалося якимось прирученим. На останньому відтинку шляху, склавши руки на животі, Глясс самотньо сиділа в задушливому купе, стомлено, але пильно дивлячись крізь вікно в чорнильну темінь ночі та міркуючи, чи правильний крок вона зробила. Раптом дівчина провалилася в неспокійний сон. Уві сні побачила непримітну коричневу пташечку, котру переслідував могутній орел із золотими крильми. Під ними – океан; стрімкий нападник і виснажена жертва, гнана зигзагами в пошматованому бурю чорному небі. Пташка складає свої крильця та віддається вільному падінню...

Потяг рвучко зупинився – і Глясс налякано підскочила. Несподівано вона відчула рух у лоні й уперше серйозно занепокоїлася, що скоро можуть початись перейми. Нервово вглядаючись у вікно, помітила нарешті в півколі тьмяного жовтого світла маленьку будівлю вокзалу з напівзруйнованою вивіскою, напис на якій ледь-ледь можна було прочитати. Вона приїхала.

На пероні дівчину зустрів пронизливий холод. Кілька інших людей, які теж прибули цим потягом, випурхнули в темряву, наче сполохані зі сну голуби. Стелли тут

не було. Начальник станції, суворий чоловік похилого віку, мовою, сповненою різких приголосних, інтенсивно жестикулюючи, пояснив Глясс, що в цьому місці таксі немає. Згідно з листами Стелли, до Візіблу можна дістатися й пішки – це щонайбільше за чверть години від міста, на окраїні лісу, на другому березі вузької річки. Знервована чоловічими поглядами, що обмацували її живіт, наче нахабні руки, Глясс важко рушила, проклинаючи чортячу холоднечу. Начальник станції, після того, як вона не раз повторила ім'я Стелли, зрештою вказав напрямок.

Щойно дівчина перейшла міст, який з'єднував окраїну міста з густим лісом, її живіт рвучко стиснувся, наче акордеон. Судоми хвилями пройняли тіло. Стримуючи глуху нудоту, Глясс глибоко дихала та намагалася спокійно переставляти ноги. Бігти навмання було би безглуздя. Майже одразу за мостом асфальтована дорога перейшла в лісову стежину. Земля під тонким щільним шаром снігу була зовсім замерзлою. Якщо вона зараз побіжить, якщо послизнеться, якщо впаде...

З підліска почувся тихенький тріск. На якусь, сповнену жаху, мить Глясс привиділася довга тінь, що прошмигнула повз: бродячий пес чи, можливо, вовк, загнаний голодом і холодом. Вона стала як укопана. Готова боронитися, схопила свою валізку, яка зробилася раптом зовсім легенькою, і прислухалася, очікуючи небезпечного гарчання з лісу, але вірячи в безпеку лише наполовину.

Та більше не пролунало ані звуку.

Наступні переходи не починалися, і Глясс хутко покрокувала далі. Її підганяв неспокій. Вона нічого не